

Sygnatura akt VI Ka 1053/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 stycznia 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Aleksandra Studniarz

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2015 r.

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

sprawy **J. B. ur. (...) w G.,**

syna M. i W.

oskarżonego z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 28 lipca 2015 r. sygnatura akt IX K 1471/14

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 300 zł (trzysta złotych).

VI Ka 1053/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 28.07.2015 r. J. B. został uznany za winnego tego, że w dniu 10.08.2014 r. w K. na ul. (...), będąc w stanie nietrzeźwości 1,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził samochód marki B., o nr rej. (...), w ruchu lądowym, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 kk i za to na mocy art. 178a § 1 kk skazany został na karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 20 zł każda.

Na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 70 zł oraz obciążono go opłatą w kwocie 300 zł.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżył orzeczenie w całości zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez niewłaściwą wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisów art. 178a § 1 kk w zw. z art. 42 § 2 kk w okolicznościach, gdy z ustaleń stanu faktycznego wynika, że zachowanie oskarżonego, pomimo, że stanowiło czasownikowe znamiona zarzucanego czynu karalnego, o którym mowa w art. 178a § 1 kk, nie prowadziło do jednoznacznego wniosku, iż prowadzenie pojazdu przez oskarżonego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji, a sąd zaniechał właściwej oceny zagrożenia bezpieczeństwa w komunikacji, jakie na wewnętrznej, osiedlowej drodze zlokalizowanej pomiędzy ulicami (...) w późnych godzinach nocnych mógł stworzyć oskarżony jako sprawca czynu karalnego i bezkrytycznie nadał najwyższy stopień zagrożenia, co zastosował następnie do oceny winy oskarżonego i podstaw wymiaru kary i środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;
2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 4 kpk i art. 2 § 2 kpk w zakresie zaniechania właściwego uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego poczynając od faktu przyczynienia się do prawdziwych ustaleń faktycznych, jak i w zakresie swobodnej oceny dowodów w rozumieniu art. 7 kpk i przepisów art. 335 kpk, w stopniu mającym istotny wpływ na treść ostatecznego orzeczenia, bowiem znaczenie procesowe dowodów świadczących na korzyść oskarżonego niemalże pominął, a uznał za dowody tylko tę część wyjaśnień oskarżonego, które sąd wykorzystał przeciwko oskarżonemu;
3. zaniechanie wykonania ustalonego z prokuratorem porozumienia w trybie przepisu art. 335 kpk, mimo niewątpliwego ustalenia, iż oskarżony taki wniosek złożył i takie porozumienie zawarł, a tylko z tego powodu ograniczone zostało postępowanie dowodowe;
4. rażąco niewspółmierność środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wobec uzgodnionego zakazu prowadzenia wskazanego rodzaju pojazdów objętych kategorią B;
5. sprzeczność sentencji wyroku z jego uzasadnieniem i sprzeczność wewnętrzną uzasadnienia wyroku.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty obrońca wniósł o zmianę pkt 2 sentencji zaskarżonego wyroku i orzeczenie o zakazie prowadzenia określonego rodzaju pojazdów objętego prawem jazdy kategorii B, w pozostałym zakresie uchylenie wyroku w całości ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Apelacja okazała się bezzasadna. Wbrew jej wywodom sąd rejonowy nie uchybił przepisom postępowania określonym w art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 335 kpk, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, ani też nie naruszył przepisów prawa materialnego zawartym w art. 178a § 1 kk i art. 42 § 2 kk. Sąd pierwszej instancji przeprowadził postępowanie w sposób prawidłowy, a zgromadzony materiał dowodowy poddał ocenie, która jawi się jako obiektywna. Właściwie przeprowadzone i ocenione dowody doprowadziły do wykazania oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie postawionego mu zarzutu. W sprawie nie wystąpiły nie dające się usunąć wątpliwości, które należałoby tłumaczyć na korzyść oskarżonego. Okoliczności czynu i wina sprawcy nie budziły jakichkolwiek wątpliwości. W dniu 10.08.2015 r. w K. na ul. (...), oskarżony, który prowadził samochód osobowy marki B., o nr rej. (...), został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji. Przeprowadzone badanie oskarżonego wykazało 1,34 mg/l alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu (k. 1-2). Oskarżony przyznał się do winy i wyjaśnił, że w dniu zdarzenia spożywał alkohol, wypił ok. 0,5 l (...). Z treści jego wynika, że żona nie potrafiła zaparkować samochodu. Wówczas usiadł za kierownicą pojazdu i próbował znaleźć miejsce do parkowania. Nie znajdując wolnego miejsca pojechał dalej drogą osiedlową. W trakcie jazdy zahaczył o inny samochód, a następnie odjechał z miejsca kolizji. Krótco potem został zatrzymany do kontroli przez patrol Policji (k. 11-12, k. 35). W toku procesu oskarżony nie kwestionował swego sprawstwa, przeciwnie, stwierdził, że jego wina jest oczywista i jest mu wstyd (k. 11-verte). Wywiedziona apelacja również nie naprowadza okoliczności, która pozwalałaby na skuteczne podważenie ustaleń faktycznych sądu rejonowego, będących podstawą wyroku skazującego. Wątpliwości nie budzi też kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu jako występku z art. 178a § 1 kk. Bezspornym jest przecież, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z art. 115 § 16 ust. 2 kk stan nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu karnego zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³

wydechanego powietrza przekracza 0,25 mg. Badanie stanu trzeźwości oskarżonego wykazało tymczasem zawartość 1,34 mg/l alkoholu w wydechanym przez niego powietrzu. Zachowanie oskarżonego wyczerpało więc wszystkie ustawowe znamiona występku z art. 178a § 1 kk. Sąd rejonowy dokonał zatem prawidłowych ustaleń faktycznych i właściwie zakwalifikował czyn oskarżonego. Uwag nie budzi też wymierzona oskarżonemu kara 150 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Wymierzając oskarżonemu karę i środek karny sąd uwzględnił ustawowe dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Oskarżony nie był dotychczas karany, przyznał się do winy. Okoliczności te zadecydowały o wymierzeniu mu kary najłagodniejszego rodzaju za przypisane przestępstwo tj. samoistnej kary grzywny. Zgodnie z art. 42 § 2 kk, w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r., orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju jest obligatoryjne, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości, w szczególności jeżeli z okoliczności popełnionego przestępstwa wynika, że prowadzenie pojazdu przez tę osobę zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Sąd rejonowy słusznie uznał, że okoliczności przestępstwa przypisanego oskarżonemu uzasadniają orzeczenie wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Podkreślić należy, że zawartość alkoholu w powietrzu wydechanym przez oskarżonego przekroczyła ponad pięciokrotnie granicę stanu nietrzeźwości, o której mowa w art. 115 § 16 kk. Oskarżony miał pełną świadomość stanu w jakim się znajduje – w dniu zdarzenia wypił przecież 0,5 l wysokoprocentowego alkoholu. Pomimo tego zdecydował się na jazdę samochodem. Nawet po doprowadzeniu do kolizji z innym pojazdem nie zatrzymał się tylko kontynuował jazdę. Nie może w tej sytuacji ulegać wątpliwości, że swoim zachowaniem oskarżony wykazał, że prowadzenie przez niego wszelkich pojazdów mechanicznych zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Brak było jakichkolwiek podstaw, aby orzeczony wobec niego zakaz ograniczyć jedynie do prowadzenia pojazdów objętych prawem jazdy kategorii (...). Oceny tej nie może zmienić fakt, że oskarżony poruszał się swoim samochodem po drodze osiedlowej.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.03.2014 r., sygn. III K 461/13, na który powołuje się autor apelacji, odnosi się do innej sytuacji faktycznej w związku z czym poglądy w nim wyrażone nie mogą mieć zastosowania w niniejszej sprawie. Ze sformułowanej tam tezy wynika jedynie to, że w zakresie orzeczenia o zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych, w pierwszej kolejności, powinno wchodzić uprawnienie do prowadzenia pojazdu tego rodzaju, którym sprawca dopuścił się przestępstwa. Nie oznacza to jednak, że niedopuszczalne jest, w sytuacji określonej w art. 42 § 2 kk, orzekanie zakazu dotyczącego również innych rodzajów pojazdów, niż ten, którym poruszał się sprawca.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 335 kpk, stwierdzić należy, że jest on całkowicie bezzasadny. Prawdą jest, że w trakcie składania wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym oskarżony sygnalizował, że chciałby się dobrowolnie poddać karze. Jednak z akt sprawy nie wynika, aby między nim i prokuratorem doszło do porozumienia w tej kwestii. Do aktu oskarżenia nie został dołączony stosowny wniosek prokuratora (k. 17). Zatem twierdzenia obrońcy i oskarżonego, utrzymujących, że w trybie art. 335 § 1 kpk doszło do uzgodnienia z prokuratorem kary i środka karnego, jakie miały być orzeczone wobec oskarżonego, należało uznać za gołosłowne. Również na rozprawie oskarżony nie składał wniosku o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary i środka karnego bez przeprowadzania postępowania dowodowego. W toku składania wyjaśnień podniósł jedynie, że chciałby odzyskać przynajmniej prawo jazdy na ciężarówkę (k. 35). Oświadczenia takiego nie sposób uznać za wniosek, o którym mowa w art. 387 § 1 kpk. Podkreślić przy tym należy, że ani prokurator, ani sąd nie są związani wnioskiem oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia zarzutów i wniosków apelacji zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, a kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono oskarżonego zgodnie z art. 636 § 1 kpk.